

DAVID WILKERSON – KRISZTUS, AZ EMBERI SZÍVEK KUTATÓJA

(Christ, the searcher of men's hearts. February 16, 2004)

Krisztus szereti Egyházát. Életét adta érte és megígérte, hogy a „pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” Jézus maga az alapkőve ennek az Egyháznak. A szentírás írja, hogy dicsőség és bölcsesség lakik benne. Pünkösdkor Szent Szellemét küldte el Egyházának megalapozására és szolgálait – pásztorait, tanítóit, evangélistáit, apostolait, prófétáit – felkente ajándékaival, hogy felépítsék azt.

Világos, hogy az Úr kívánsága hogy áldja Egyházát. Hát miért találjuk Jézust olyan félelmetesnek a Jelenések könyvének második fejezetében, mikor népe előtt megjelenik? János írja, hogy Jézus az Egyházába jön lángoló szemmel és mennydörgő hanggal:

„A mécslábak között *valakit láttam*, aki ember fiához hasonlított. Sarkig érő ruhába volt öltözve, a mellén aranyöv övezte, feje és haja fehér volt, mint a fehér gyapjú (és a hó), szeme mintha tűzláng lett volna, lába kemencében olvasztott libanoni érchez hasonlított, hangja mintha víztömeg zúgása lett volna, jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles pallos jött elő. A látvány *olyan ragyogó* volt, mint mikor a nap teljes hatalmával fénylik.” (Jelenések 1,13-16)

A Jelenések könyve a világ végéről szóló Isten szavának összegzése. Elsőként pedig Jézus képét látjuk. Miért tűnik Jézus olyan félelmetesnek és miért beszél olyan átható szavakkal Egyházához? János írja, hogy Jézus szavai éles kardként vágnak a bensőkbe. Emlékezz arra, hogy János volt az az apostol, aki Jézus kebelére hajtotta fejét (az utolsó vacsorán) és most arca borulva találja magát, „Mikor megláttam őt, úgy estem lábához, mintha halott volnék” (1,17)

Az Úr ad magyarázatot félelmetes jelenlétére: „...úgyhogy meg fogják tudni az összes eklézsiák, hogy én a veséket és szíveket fürkészem. Mindnyájatoknak a tettei szerint fizetek majd.” (2,23) Az igazság az, hogy Jézus szereti egyházát és éppen azért jön, hogy megvizsgálja azt. Szeretettel jön korrigálni és megtisztítani.

Először is azt mondja Jánosnak, hogy ne féljen. „de ő rám helyezte jobb kezét és így szólt: „Ne félj! Én vagyok az Első, az Utolsó” (1,17) Ezután Krisztus lényegében azt mondja, „Azt akarom, hogy egyházamban mindenki megértse, hogy jövetelem célja az ember belső életének vizsgálata. Égő szemekkel és dörgő hanggal rázom fel lelkiüket. Nem kedveskedő szavakkal jövök, kijelentésem sebesíteni és egyben gyógyítani is fog. De nem engedem meg egyik gyermekemnek sem, hogy apátiában vagy vakságban folytassa életét. Szemeim és szavaim minden külsőségen át fognak szűrni.”

Amit Krisztus látott a gyülekezetekben, elmondta Jánosnak, abból a célból, hogy leírja és elküldje azt az egyházak hét „angyalához”, a szolgálkhoz kiket csillagokként jelképez és kezében tart. (1,16) Mondta Jánosnak „Szeretem szolgálmat, elhívtam és felkentem őket és most vidd el üzenetemet nekik!”

„Emlékezz vissza, honnan estél ki, térj más felismerésre és tedd az első tetteket. Ha nem *teszed*, elmegyek, és mécslábadat kimozdítom helyéből, akkor, ha nem térsz más felismerésre.” (Jel. 2,5)

Mint magam is egy Pásztor vagyok, eltudom képzelni milyen érzést kelthetett egy ilyen levél, melyet Jánostól kaptak? „A New Yorki Gyülekezet Pásztorához! Ezt mondja az Úr, gyülekezetedre vonatkozóan...”Csak képzeld el hogyan érezték magukat azok a Pásztorok?

Például Efézusban, amint János levelét olvassa a pásztor, érthető hogy Krisztus örvendezik a gyülekezet felett. Az Úr dicséri az Efézusbelieket, amiért fáradhatatlanul dolgoznak, türelmesek és meg tudják különböztetni a jót a rossztól. Gyűlölik a gonoszt és Krisztus mellett állnak. Éveken keresztül mindig jót cselekedtek. Ez a Pásztor csodálkozva olvassa a szavakat, gondolva, „az Úr igazából meg van elégedve velünk, ez egy dicsérő levél.”

De azután az átható szavak jönnek, „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Jézus figyelmezteti a Pásztort. „Emlékezz vissza, honnan estél ki, térj más felismerésre és tedd az első tetteket. Ha nem *teszed*, elmegyek, és mécslábadat kimozdítom helyéből, akkor, ha nem térsz más felismerésre.”(2,5)

Az Efézusi Pásztor ezt olvasva valószínűleg elámult. Térjetek meg? Elmozdítom tanúságotokat? Micsoda megdöbbenő szavak, hogyan lehetséges ez? Mi Újszövetségi, hit által megigazult hívők vagyunk, mindenki iránti jótéteményekkel, szeretettel és gondoskodással. Most vissza kell mennünk a kezdetbe? Mit ért az Úr ezen? Hogyan olvashatom fel ezt a levelet a gyülekezetnek?

Ne felejtétek el, hogy ezek a szavak egy Istenfélő gyülekezethez szóltak! Ezért az Úr szemében ez mélységesen komoly dolognak számított. Miért beszélt volna oly kutató szavakkal egy gyülekezethez, amely egyébként ragyogó példaként állt? Azt mondja a Pásztornak: „Szereteted nem olyan, mint amilyen az első időkben volt. Elfelejtetted, hogy egy légy velem. Most térj meg!” Jézus nyilvánvalóan saját jelenlétéről beszél. Igen, az Efézusbeliek szorgalmasak voltak jótéteményekben, de intim kapcsolatuk az Úrral nem olyan volt, mint az első időkben.

A következő fejezetben Krisztus összegzi a hét Pásztornak és a gyülekezeteknek: „Lásd az ajtóhoz álltam és zörgetek. Ha valaki hallja szómat és ajtót nyit, bemegyek ahhoz, és vele lakomázom, ő pedig énvelem.” (3,20) Túl sokszor a keresztyének nem nyitják meg szívüket Jézusnak. Mikor kopog, nincsenek otthon, ehelyett egy cédula van az ajtón: „Kedves Uram, a kórházban van szolgálatom és később a börtönben, majd a gyülekezetben találkozunk.”

Annyi gyülekezet van ma, akik Krisztus nevében való jótéteményekkel vannak elfoglalva. Majdnem minden emberi szükségletre van egy programjuk, és a tagok tiszta életet élnek, vigyázva elkerülik a bűnt, mégis valami megváltozott. Régen Jézussal egységben voltak. Nem éltek egyetlen napot sem anélkül, hogy időt ne töltöttek volna Vele. De lassan minden megváltozott. Csak egy gyors imádsággal üdvözlik Jézust és rohannak valami szolgálatba. Komolyan veszi ezt Jézus?

Jézus olyan komolyan veszi a vele való együttlétünket, hogy annak hiányában még az elveszett lelkek megérintéséhez szükséges jelenlétét is visszavonja.

Jézus figyelmeztet minket: „Valami kiveszett a gyülekezetekből. Az én csodálatos jelenlétem. Térjete vissza imasarkotokba és üljete le velem „vacsorálni”, különben jelenlétem nélkül maradtok! Összes jótéteményetek, prédikálásotok, evangélizálásotok és adományozásotok a velem töltött időből, az Én asztalomról kell, hogy elő jöjjön.”

Az Efézusi gyülekezet elvesztette a múltban birtokolt Krisztusi jelenlétet. Jézus jelenlétét természetesnek vették és ez szolgálatukat is befolyásolta. Azelőtt szeretet és egymással való törődés jellemezte életüket, később azonban egymás jelenlétét is természetesnek vették, és ez a tény nem csak megmutatkozott jótéteményeikben, hanem ártalmasnak is bizonyult. Annyira sűrűgtek-forogtak szolgálataik körül, hogy azokra fókuszáltak Krisztus helyett. Az Ő erőteljes jelenléte nem volt velük többé.

Jézus figyelmeztette őket: „Ha nem fordultok vissza hozzám lelki éhséggel, elveszem tőletek bizonyágtételeket. Nem lesztek többé felkenve a jó tettekre.”

Párhuzamot vonhatunk a mai világgal. Tapasztalatom szerint sokan, akik szociális intézményekben és szervezetekben dolgoznak, azok a legkeményebb szívű emberek. Különösen azok, akik elmeegógyintézetekben vagy meggyalázott gyermekek között dolgoznak, habár odaadó őszinte emberek, de túl fájdalmas naponta szemlélni a szenvedést és idővel megkeményedett szívvel képesek csak tovább dolgozni.

Ugyanez történik a keresztyén munkásokkal, lelkészekkel és hasonló szolgálókkal is, akik olyan sok rémséges fájdalmat és bűnt látnak az embereken kiket segíteni kívánnak, hogy szívük megkeményedik.

Ugyanígy van azzal, amit Jézus az Efézusbelieknek mondott: „A múltban olyan gyöngédek voltatok egymás iránt és szeretettel bántatok mindenkiel, hallgattatok panaszaira, de ma süket füllel fordultok el. Leültök velük, de sírásuk nem mozdítja meg szíveteket. Szolgálatotok felületes, gépies és élettelen. Nincs más választásom, mint hogy elvonjam jelenlétem tőletek.”

Voltam gyülekezetekben, ahonnan Krisztus időlegesen elvonta jelenlétét. Az élettelen szárazság, ami ezekben uralkodik olyan sűrű, hogy vágni lehetne és ezt mindenki érzi. Isten ezekhez szól: „Magatokra hagylak egy darabig, mert ki akarlak emelni ebből a letargiából, akarom, hogy érezzétek milyen az élet nélkülem.” Abszolút borzalom, mikor egy gyülekezet ilyen helyzetben találja magát. A Szent Szellem nem mutat rá a hibákra, semmi sem mozdítja meg az embereket és semmi sem érinti meg a fiatalokat.

A másik komoly hatás az, hogy az újonnan megtértek szellemi éhségükkel nem maradnak olyan helyen, ahol Jézus jelenléte hiányzik, ezek elszántan keresik jelenlétét és ha nem találják meg, máshová mennek. Sok levelet kapok hasonló panasszal, „Nem találok egyetlen „élő” gyülekezetet sem, ahol az Úr jelenléte nyilvánvaló.”

Sok visszahanyatlott keresztyénnel találkoztam. Ezek soha nem találják meg a keresett gyülekezetet és otthon ülnek a TV prédikátorokra hallgatva. Így nem találnak igazi szellemi táplálékot, minden csak „könnyű

étel.” Ezután idővel egy hidegség áll be szívükben. Hamarosan elhagyják a gyülekezetet, nem növekednek együtt más felebarátokkal, testvérekkel (Ez ellen írja a Zsidókhoz írt levél 10,25 „nehogy elhagyjuk az összejövetelünket (gyülekezésünket), amint ez szokása egyeseknek, hanem bátorítsuk egymást, annyival is inkább, mivel látjátok közeledni azt a napot”) és lassan teljesen közömbössé válnak Krisztus és jelenléte iránt.

Higgyétek el, Isten nem fog hallgatni a kifogásokra. Jézus a mindenünk lehet, ha személyesen törekszünk intim kapcsolatban lenni vele. Mindegy, hogy milyen állapotban van a gyülekezet, nekünk drága és minőségi időt kell töltenünk vele. Mélyen kell beinni jelenlétét, ha kívánjuk, hogy Igéje élő legyen számunkra.

Jelenések 3. fejezete szerint, minden hívő meg kell, hogy kérdezze önmagától: „Szolgálatom, a bibliaórák és jótetteim a Jézussal töltött időtől megraboltak vagy nem? Hiányolom jelenlétét éhesen, mint régen vagy elvesztettem ezt a vágat?”

Krisztus minden korban kutatja a népe szívében lévő szellemi vakságot.

Jézus a Jelenések könyvének 2-3. fejezetében Ázsia létező gyülekezeteihez beszélt. Némely teológus hiszi, hogy ezek reprezentálják a hét fajta gyülekezetet az egyház történelmében. Nem fogom ezt most kérdőre vonni. Egyszerűen hiszem, hogy ez az üzenet minden nemzedék minden keresztényéhez szól. Egyszerűen, Jézus minden korban kutatóan figyel a népe szívére. Érdeklődve figyel: jelen van a szellemi vakság az egyházban?

Az Úr a hét gyülekezet közül ötöt kérdőre vont. Ebben az üzenetben háromra szeretném figyelmüket fókuszálni: az Efézusi, Thiatirai és Laodiceai gyülekezetekre.

Már láttuk az előbbieken, hogy Efézusban Krisztus az őhöz való közelségüket bírálta. Thiatirában más volt a baj. Ezek flörtöltek elcsábító, ördögi szolgálatokkal. Csak képzelj el, hogy milyen reakciója lehetett a Pásztornak mikor olvasta: „Azután a tiatirai eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűzláng...” (Jel. 2,18) Jézus lángoló szemén keresztül nézett erre a gyülekezetre szent haraggal.

De a levél folytatódik dicséretekkel: „Ismerem tetteidet, szeretetedet, hitedet, szolgálatodat, állhatatosságodat, és tudom, hogy utolsó tetteid felülmúlják az elsőket.” (2,19) Megint Krisztus mondja: „Ismerem, cselekedeteidet, szereteted, hited, kitartásod nagyobb, mint először.” Ami a legjobb, hogy az Úr mondja nekik, hogy tudja, hogy szeretik Őt. Nem dorgálja meg őket, amiért vesztettek a vele lévő intim kapcsolatból.

De ezután olvassuk az átható szavakat. „Ám az a kifogásom ellened, hogy cselekedni hagyod Jezabel asszonyt, ki magát prófétaónak mondja, s arra tanítja eltévélyítve rabszolgáimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozatot egyenek.” (2,20)

Ki is ez a Jézabel? Jézus hamis Pásztorokról beszél. Megdorgálja Thiatíra Pásztorait, akik eltűrik azokat, akik a népet elcsábítják vágyaikkal: „Megengeditek, hogy testi vágyakkal telt szolgálók prédikáljanak szószékekről. Ezek mint a világosság angyalai jelennek meg és gonosz csalással csábítják el a népet.”

A Jézabel nemcsak azokról szól, akik testi vágyakkal vannak eltelve, hanem azokról a hamis Pásztorokról is, akik akarattal szövik és végrehajtják saját terveiket vágyaik beteljesítésére. Egyszerűen a Jézabel név mindazokról és mindarról szól, ami gonosz és eltaszító az Úr szemében.

Micsoda zavaros kép! Itt van egy gyülekezet, szeretik az Urat, Istennek ajánlott férfiak és nők, akik hittel adakoznak, és szeretik Jézust. Hogyan lehetséges, hogy ilyenek hamis prófétákra hallgatnak? Hogyan lehetséges, hogy ilyenek hisznek gonosz szolgálóknak, olyanoknak kiket Isten utál?

Talán megdöbbenő, de sok helyen találtam ilyen esetet az országban. Farkasok megtámadják az egyszer szentségükről ismert gyülekezeteket, hogy a „nyáját megnyírják”. Mikor pedig a Pásztort valaki megkérdezi, hogy miért engedi be az ilyeneket, a válasz sokszor ez, „Mert vonzzák a templomba az embereket.” Igen, ez lehetséges, de ezáltal megengedik, hogy hamis próféták Sátán eledelét szolgálják fel, és a nyáját démonikus csábítással félre vezetik.

A Pásztor tudja szíve mélyén, hogy ez az „evangélium” nem az igazi, de nem akarja a tömegeket visszatartani, és most Krisztus mondja nekik: „Eltűröd a farkasok hamisságát, csábítását és vak lettél arra nézve, hogy mindez mit tesz a gyülekezetekben. Lassan ezekhez a hamis tanítókhoz ragaszkodnak és pusztulásra mennek. Kezdi „enni” a hamis istenek eledelét, mégsem figyelmezteted őket. Arra lettél hivatva, hogy légy a nép Pásztora, mégsem véded őket? Miért tűröd ezt a gonosz ságot? Miért nem szólsz ellene?”

A Pásztornak egyik legfontosabb feladata, hogy szószékét tisztán tartsa. Nem engedheti meg, hogy valaki hamis tanokat prédikáljon onnan. Talán ez kontrolálásnak tűnik, de ez az Isten követelménye. Krisztus nem szexuális paráznaságról beszél itt, hanem arról, amikor átadjuk magunkat egy hamis szolgálat szellemének, és Jézus figyelmeztet: „testi vágyaidat követve étkezel.” Ez a testi vágyakat kielégítő evangélium veszélyeztetési szellemi életedet.

„Ami nálatok van, azt tartsátok meg, míg eljövök.” (Jelenések 2,25)

Ne felejtse el, hogy Jézus itt nem visszahanyatlott keresztényekhez szól, hanem mindenüket feláldozó hívőkhöz, akik az „érzéki” evangéliumhoz vonzódnak. Átadják magukat a suttogó, csábító hangnak, „Kell, hogy meghallgassam ezt az embert.”

A négy evangéliumon keresztül Jézus figyelmeztet a hamis prófétákra, akik elemésztk és megcsalják az embereket. Megrázó, hogy milyen sokan nem értik és nem ismerik fel a hamis evangéliumot, hanem elfogadják azt. Történt ilyesmi veletek? Tápláljátok lelketeket valamilyen TV evangéliummal, ami igazában ördögi? Isztok a „jólét” prédikátorainak üzeneteiből, akik talán tetszenek nektek, de az öregek utolsó filléreit lopják?

Talán gondoljátok, „Mit árthat, ha csak nézem ezeket? Nem bánthat, ha csak hallgatom őket, különben is az Úrtól jövő üzeneteknek hangzanak!” Nem! „Ha gonosz Pásztorok hangjával élsz, akkor démonok ágyában alszol.” Az ördöggel paráználsz.

Ne értsél félre! Nem minden TV evangélistáról beszélek. A gyakorlott hívők felismerik a különbséget. Jézus azokhoz szól, „...akik nem ismerik a Sátán mélységeit.” (2,24) Krisztus nem válogatja szavait, a pénzt herdáló szolgálókról mondja: „lehúzzák a lelkeket a pokol legmélyére”. Igenis, ezek a szolgálók Krisztust prédikálják, de nem a dicsőség Krisztusát, igen az Igét prédikálják, de nem Krisztus Igéjét, hanem egy elcsorbított démoni tant.

Ezekhez az ördögi szolgálókhöz így szól: „Időt adtam neki, hogy új felismerésre térjen, de nem akarja paráznaságát elhagyni, nem akar más felismerésre térni.” (2,21)

Lényegében azt mondta: „Türelmes voltam ezekkel a hamis prófétákkal és evangélistákkal. Figyelmeztettem őket, elég idejük volt hogy a gonoszságtól elforduljanak, de visszautasítottak.”

Ezután az Úr ezt a figyelmeztetést adja az Igéjét hirdető igazságos szolgálóknak: „Egyszer csak ágyba vetem őt, azokat is, akik vele házasságot törnek, nagy szorongatásba, ha *el nem hagyja* tetteit és nem tér új felismerésre. Gyermekait halállal fogom sújtani, úgyhogy meg fogják tudni az összes ekléziák, hogy én a veséket és szíveket fürkészem. Mindnyájatoknak a tettei szerint fizetek majd.” (2,22-23) Jézus nemcsak a hamis prófétákról beszél, hanem azokról is, akik hallgatnak rájuk és segítik őket. Együtt fogják magukat találni egy borzasztó állapotban, betegségben és szellemi halálban.

Ezékiel az ilyen hívőkről mondja: „...elárasztottad paráznasággal, aki csak elment melletted.” (Ezékiel 16,15) Más szóval, „Ezek után a hamis szolgálók után szaladsz, de csak kihasználnak téged. Árú vagy nekik, megsebesítenek és szellemi halálban hagynak.”

Végül pedig Jézus figyelmezteti azokat akik hűen Jézábel ellen álltak: „...csak ragaszkodjatok ahhoz, amitek van, amíg eljövök. „(2,25) Másképp mondva: „Megtanultátok az igazi megkülönböztetést, nem hagyjátok magatokat elcsábítani minden új tanítás szelével. Hát tartsátok meg hiteteket és ne hagyjátok magatokat elcsábítani. Ez minden, amit kérek tőletek. Nem helyezek más terhet rátok.” (lásd 2,24)

Nem szeretnék egy Laodiceai Pásztor helyében lenni, mikor felnyitja Jézus levelét.

Jézus egyetlen dicséretet sem ad a Laodiceai gyülekezetnek. Ehelyett a Pásztor olvassa: „Így mivel langyos vagy, sem meleg, sem hideg, ki foglak köpni a számból. Mivel azt mondd: gazdag vagyok, gazdaggá lettem, semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, szálnalmas, szegény, vak és mezítelen,” (Jel. 3,16-16) Micsoda borzasztó szavak az Úrtól!

Kérdem, hogyan lehetséges az egész gyülekezetnek ugyanabban a veszélyes állapotban lenni? Hogyan lehet ott mindenki szellemileg annyira vak, hogy langyos keresztények lettek? Nincs egy szó sem valami szent maradékról ebben a gyülekezetben. Krisztus mindenkinek egyaránt mondja: „nyomorult és nyavalyás és szegény és vak és mezítelen” vagytok. (3,17) Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehet az, hogy valaki mezítelen és szegény és nem tud róla?

Ez azért történt, mert az emberek el voltak vakítva egy borzasztó hazugsággal. A Laodiceaiak nagyon anyagiassak voltak, gazdagok és jólétben éltek (ez talán arra utal, hogy számban, befolyásban és vagyonban is növekedtek) és teljesen meg voltak elégedve magukkal.

Keresztények szemében, akik nem ismerik fel az ilyen helyzetet, ez a gyülekezet prosperált. Az emberek szerették a jólétet és vonzódtak oda. De mikor Krisztus megvizsgálta őket kutató szemével, fel volt háborodva azon, amit látott. A Laodiceaiakat hazugság vakította el, ami azt mondta: „Gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem...” (3,17)

Nekem ez a gyülekezet a modern amerikai gyülekezetek kapitalista örületét jellemzi. Nemzetünk egy kapitalista társadalom, ami egyszerűen egy „állandó növekedést” jelent. Az üzleti világ mottója: „Növekedj, vagy halj meg” és az emberekben is ezt a hajtóerőt kelti, hogy mindennek a legjobbnak és a legnagyobbknak kell lenni.

Ez a gondolkodásmód rendben van az üzleti világban, de az Egyházba is befurakodott. Amerika szemtanúja lett egy „kapitalista kereszténységnek”. A cél nem a szellemi növekedés, hanem a számbeli, tulajdonbeli és anyagiakban való növekedés, terjeszkedés, és a szolgáltatókat is megragadta ez az örültség.

Jézusnak a Laodiceai egyház bírálata sok más gyülekezetre is ráillik manapság. „Nem veszed észre, hogy mi történik veled. Vakságod okozta, hogy langyos lettél, és ezt képtelen vagy felismerni. Még mindig azt hiszed, hogy forró vagy hozzám.”

Efézusban a gyülekezet bűne a Jézussal való közelség elvesztése volt. Thiatírában a bűn felismerésének elvesztése, szellemi kacérkodás és paráználkodás volt. De Laodiceában a legrosszabb bünt látjuk: a Krisztusra való szükség elvesztését.

Mindez azzal végződött, hogy meztelenek lettek. A laodiceaiak meztelen állapotára mondja: „...ne legyen látható szégyenletes meztelenséged”(3,18) A görög szó jelentése itt a meztelenségre: „a segélyforrások vagy készletek kifosztása”. Isten a készleteit azok számára tartja fenn, akik reá támaszkodnak, akik szükségükben tőle függenek. Mik az Úr készletei? Igazi szellemi gazdagságok: az Ő ereje, csodákat művelő hatalma, Isteni irányítása, érezhető jelenléte. Krisztus figyelmezteti ezt a magabiztos gyülekezetet: „Elvettem tőletek összes készletemet, mivel nincs szükségetek rá, teljesen le vagytok rongyolódva, de nem ismeritek fel állapototokat.”

Csak képzelj el egy gyülekezetet, ahol az emberek kényelmesen átülnek egy egyórás Istentiszteletet. Ezek egy rövid prédikációt hallanak arról, hogy miképpen viseljék el az élet nehézségeit. Miután pedig gyorsan az ajtón kívül vannak, nincsenek eltöltve megtört szívvel Jézus előtt. Nem hiányolnak egy mozdító vagy szívet szűrő, átható üzenetet. Nincs felsírás: „Uram olvaszd meg szívem! Csakis Te vagy képes éhségemet megszüntetni.”

Hová lett a buzgalom, amit érezték azelőtt? Ezek a hívők régen alig várták, hogy templomba mehessenek, hogy Isten Igéjét olvassák, hogy szívüket a Szent Szellem kutató fénye előtt megnyissák. De most azt hiszik, hogy kinőtték mindezt, és kereszténységüket vasárnap reggelekre tartják meg. De ez csak egy langyos vallásosság.

Jézus annyira szerette a Laodiceai Pásztort és a gyülekezetet, hogy tudatta velük a drasztikus változásokat, amiket rájuk fog hozni. Mondta, hogy készleteire szükségét fog növelni bennük: „Én mindazokra, akiket kedvelek, *vétküket* rájuk bizonyítom, és őket megfenyítem: Légy buzgó azért, és térj új felismerésre.” (3,19) Szerető kezével fogja megfegyelmezni őket, hogy a szükség érzését keltse fel bennük, hogy újra kérjék erejét és segítségét.

Szeretteim, Krisztus ma is ugyanazokkal a szavakkal beszél hozzánk, mint a múltban. Mint a Laodiceai gyülekezetnek nekünk is mondja: „Mindezt azért teszem, hogy vacsorázzatok velem...” Ez azt jelenti, hogy nyissátok ki az ajtót, mikor kopogok, hívlak, hogy jöjjetek és egyesüljete velem. Mindent megtaláltok nálam, amire szükségetek van, és vásárlóerőt aszerint kaptok, hogy milyen minőségű időt töltötök velem. Ezáltal fogtok szert tenni a szükséges készletekre. A velem való együttlét adja meg amire szükségetek van szolgálatotok folytatására. Minden a velem töltött időből ered.”

Így fogja Krisztus egyháza megtartani tanúbizonyságát ezekben az utolsó időkben. Amen!

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.